

Tan maternal com pedant

La història. Sicília, ara. Anna, francesa divorciada, està de dol i de sobte se li presenta a casa Jeanne, la noia del seu fill Giuseppe per passar les vacances de Pasqua, però el fill no fa acte de presència.

La pel·lícula. Adaptar una obra teatral al cinema comporta efectes tan col·laterals com acompanyar el pobret de mi Quico Homs a treure pit (sic) davant el Tribunal Suprem. O el ridícul espantós. Més clar, la xocolata espessa: fer cinema obert del teatre tancat suposa airejar conflictes a ple sol, amb el perill d'una insolació galopant. És el que li ha passat al jovecell i novell Piero Messina (Sicília, 1981) adaptant l'obra teatral *La vita che ti die-*

di de Luigi Pirandello. Al narrar en imatges esteticistes la tragèdia d'una mare que no accepta la mort del fill, Messina s'oblida d'un detalllet força important: promoure emocions corprenedores. Però extasiat com està en il·luminar postals simètriques, turístiques i religioses de la seva Sicília natal, també perd de vista un altre detall no gens menys considerable: el sentit del ritme dramàtic. Així, *La espera* converteix qualsevol capítol del cule-

bró *La Riera* en un trepidant thriller! M'imagino el Piero mirant el melodrama que ha cuinat, i qual Narcís, ofegant-se dins la cassola plena d'espaguetis a la *puttanesca* (sofregit de tomata i ceba a dojo, més el puntet d'anxoves). Clar que dit així, fins i tot a algú, o a alguna, la boca se li fa aigua i pica l'ham. *Vade retro!* En fi, i ara parlant seriosament, que una tragèdia familiar acabi en melodrama esteticista i religiós, hauria de preocupar els productors de la pel·li italiana d'avui. Ara bé, la targeta vermella és per a la Juliette Binoche, gran d(r)ama del cinema internacional de *qualità*, que darrerament posa rostre de clixé a productes infumables. Juliette Binoche, o Brioché?

El tema. Negar la

realitat no porta enlloc. O sí: a la depressió.

La imatge. La mare-Binoche acaronent i bevent, o posant, aire al matalàs aquàtic del seu fill.

La frase. "*Estoy esperando el momento adecuado para decirselo*", sosté la mare davant l'oncle. ¿I quan és el moment adequat quan defugim plantar cara a la veritat?

La recomanació. No se m'acut res més a dir que reservat per a fidels fidelíssims de la Binoche.

'La espera'

Director: Piero Messina.

Intèrprets: Juliette Binoche, Lou de Laâge, Giorgio Colangeli, Domenico Diele, Antonio Folleto. Itàlia-França, 2015. 101'. Screenbox Funatic Lleida.